

Arrest

nr. 247 521 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS, loco advocaat C. DESENFANS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 september 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 december 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 24/03/1989 in La Libertad. U komt uit een gezin met twee kinderen. Uw broer woont bij uw ouders in Antiguo Cuscatlan in het departement La Libertad. U bent niet politiek actief en werkte in El Salvador in de bouwsector. U kende nooit problemen met uw autoriteiten. U woonde met uw vriendin, [D.A.M.C.] [...] in San Martin, gelegen in het departement San Salvador. In uw wijk opereerden bendeleden van Mara MS (Mara Salvatrusha). In mei 2018 vertrok u een eerste keer uit El Salvador nadat u in uw wijk problemen kreeg met maras die u sinds april 2018 regelmatig verplichtten om uw geld af te geven en rond uw huis circuleerden. U reisde per vliegtuig naar België met een tussenstop in Madrid (Spanje). Bij uw aankomst in Spanje werd u teruggestuurd naar El Salvador, omdat u onvoldoende middelen op zak had. Na uw terugkeer uit Spanje kreeg u opnieuw problemen met maras. In juni 2018 werd u voor uw huis in San Martin door enkele maras aangesproken, waaronder een bendeleider die in uw wijk gekend is met zijn roepnaam 'Splinter'. Door de strategische ligging van uw huis in de wijk, vroegen maras of u hen kon verwittigen als een politiepatrouille langskwam. Toen u hun voorstel weigerde werd u bedreigd, waarop zij vertrokken. Enkele dagen later werd u op de terugweg van uw werk door maras geslagen. In dezelfde periode werden enkele maras uit uw wijk, waaronder Splinter, door de politie opgepakt. Hierna was het een tijdje rustig in uw wijk. De afpersingen, waarvan u eerder slachtoffer was, stopten in juli 2018. U werkte veel en was zelden thuis. Eind maart 2019 kreeg u opnieuw problemen met maras. Tijdens het bijwonen van een kerkdienst werd u door een familielid verwittigd van het feit dat gewapende mannen rond uw huis liepen. U bleef tot de volgende dag in de kerk en trok daarna in bij uw schoonouders in San Vicente. Na deze gebeurtenis besloot u om samen met uw vriendin El Salvador te verlaten en naar België te komen. Eind april 2019 diende u een klacht in bij het kantoor van de procureur in San Salvador en legde u verklaringen af over de bedreigingen die u had ontvangen. Ondertussen pendelde u dagelijks van San Vicente naar Cumbres de Cuscatlan, waar u in die periode samen met uw vader een huis renoveerde. Op 3/05/2019 verliet u met uw paspoort El Salvador en kwam u via Spanje (Madrid) naar België, waar u op 4/03/2019 aankwam. Uw vriendin besloot uiteindelijk niet meer te reizen omdat haar moeder ziek was. Op 9/05/2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. U vreest voor nieuwe problemen met maras bij een terugkeer naar El Salvador. Tevens geeft u aan dat u in El Salvador al uw materiaal verkocht om uw reis naar België te bekostigen en er niets meer heeft. Uw vriendin reisde u midden oktober 2019 achterna naar België en diende op 22/10/2019 een verzoek om internationale bescherming in. U heeft geen weet of zij in El Salvador persoonlijk problemen heeft gekend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw originele paspoort, uw originele identiteitskaart en een klacht bij een procureur neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de

vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U verklaart dat u in El Salvador het slachtoffer werd van afpersingen door bendeleden van MS. Dit gebeurde meermaals in de periode maart tot juli 2018 (CGVS, pp. 3, 4, 9, 10). Echter, bevatten uw verklaringen verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw asieltrelaas ernstig in het gedrang brengen.

Zo dient te worden opgemerkt dat u bij het invullen van de CGVS vragenlijst op DVZ met geen woord repte over de afpersingen waarvan u het slachtoffer was (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), CGVS vragenlijst, 09/05/19, vraag 5 en 7). U vertelde enkel dat u door de bende MS werd gevraagd om mee te werken in maart 2018, wat u geweigerd hebt en waarna uw problemen begonnen. Dat u op de DVZ geen melding maakte van de afpersingen is uitermate merkwaardig. Temeer daar uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat de afpersingen uw beslissing om El Salvador een eerste keer te verlaten heeft beïnvloed (CGVS, p.3). Geconfronteerd door het CGVS met deze vaststelling, zegt u dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ werd gevraagd een samenvatting te geven van uw problemen en dat men u er vertelde dat u een "tweede interview" zou hebben. Gelet op het belang van deze afpersingen in uw vluchtrelaas, immers u stelt dat de afpersingen geleid hebben tot uw eerste vertrek uit El Salvador, is het niet aannemelijk dat u hiervan geen gewag maakte op de DVZ. U werd tevens in dat zelfde persoonlijke onderhoud op de DVZ gevraagd of u naast de door u aangehaalde problemen nog andere problemen hebt gehad, onder meer met medeburgers, wat u ontkend hebt. Dat u enkel een samenvatting van uw problemen diende te geven op de DVZ, vergoelijkt niet dat u een dergelijk essentieel element in uw asieltmotiveer hebt verzwegen en maakt dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn.

Wat er ook van moge zijn, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen over de afpersingen waarvan u in de periode april tot juli 2018 verklaarde slachtoffer te zijn geweest, dient te worden vastgesteld dat deze problemen louter economisch en crimineel van aard zijn en aldus geen uitstaans hebben met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie (CGVS, p.9-10). Ook uw verklaring voor het CGVS als zou u in El Salvador niets meer hebben en u al uw materiaal verkocht hebt, houdt geen verband met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie (CGVS, p.20).

U slaagt er evenmin in uw verklaringen dat u werd gevisieerd door maras omdat u zou geweigerd hebben met hen samen te werken geloofwaardig voor te stellen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u bij het invullen van uw CGVS vragenlijst op de DVZ (dd. 09/05/2019) met geen woord repte over de problemen die u eind maart 2019 met maras heeft gekend. U spreekt in uw vragenlijst enkel over het feit dat u in maart 2018 door maras werd aangesproken om samen te werken, zegt dat maras tijdens een misviering in juni 2018 rond uw huis naar u komen zoeken zijn en dat maras u in juni 2018 bedreigd en geslagen hebben omdat u met hen moest samenwerken (vragenlijst DVZ). Dat u bij het invullen van uw vragenlijst met geen woord repte over het feit dat u kort voor uw komst naar België in mei 2019 om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen ook problemen met maras kende is uitermate merkwaardig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ situeerde u uw problemen met maras toen u een misviering bijwoonde in juni 2018, wat bezwaarlijk eensluidend kan worden genoemd aan uw

verklaringen op het CGVS. Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS uitdrukkelijk verklaart dat u, behalve het probleem van afpersingen, al uw problemen op DVZ heeft toegelicht (CGVS, p.3-4).

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u- in tegenstelling tot uw verklaringen voor het CGVS- op DVZ evenmin liet optekenen dat u eind april 2019 een klacht heeft ingediend bij het kantoor van de procureur van San Salvador over uw bedreigingen (vragenlijst DVZ en CGVS, pp. 4 en 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS legt u plots een bewijs van deze klacht neer. Dat u hierover met geen woord repte op DVZ en naliet dit bewijsstuk ter ondersteuning van uw problemen op DVZ neer te leggen is uitermate merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen verder op de helling. Temeer daar uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u reeds bij vertrek uit El Salvador in het bezit was van het bewijsstuk en meenam toen u El Salvador verliet (CGVS, p.4 en p.17). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u geconfronteerd met bovenstaande omissies. Het enige wat u antwoordde is het volgende: "ik heb het niet gezegd en ik heb het document ook niet afgegeven" (CGVS, p.6).

Voor wat betreft de door u neergelegde klacht, dient bovendien te worden opgemerkt dat uit een vertaling blijkt dat het document niet gedateerd is wat bedenkingen doet rijzen bij de authenticiteit van deze klachtbrief. Aangezien dit een officieel document betreft, kan verwacht worden dat de klacht een datum van opmaak zou vermelden. Daarenboven is het uitermate merkwaardig dat de klacht enkel melding maakt van het feit dat u in juli 2018 door maras met de dood werd bedreigd omdat u niet met hen wilde samenwerken. Aangaande het incident in maart/april 2019, met name het feit dat gewapende mannen rond uw huis hingen en naar u op zoek waren en waarvoor u uiteindelijk besloot uw land te verlaten- wordt in de klacht niets vermeld. Uw verklaring hiervoor als zou u hiervan geen melding hebben gemaakt omdat u die dag nog veel werk had en snel een verklaring heeft afgelegd is weinig overtuigend en stemt in geheel niet overeen met uw ingeroepen vrees (CGVS, p.5 en p.18). Voor wat betreft uw verklaring als zouden de mensen die uw klacht registreerden tevens weinig tijd hebben gehad en niet alles hebben neergeschreven (CGVS, p.18), dient te worden opgemerkt dat dit loutere beweringen zijn waaraan-in het licht van bovenstaande opmerkingen- weinig geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve dient in dit verband te worden opgemerkt dat u totaal niets kon vertellen over de stand van het onderzoek naar aanleiding van uw klacht. Het feit dat u hiernaar niet ernstig informeerde doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS, p.18). Hiernaar gevraagd door het CGVS, zegt u enkel dat u niets weet over het verder verloop in een eventueel onderzoek na uw ingediende klacht. U geeft toe eigenlijk niet te weten of men er iets aan doet. Voorts dient te worden vastgesteld dat u zich herhaaldelijk tegensprak aangaande het tijdstip waarop tijdens een kerkbezoek mannen rond uw huis bewogen. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS situeerde u dit incident de ene keer in juni 2018 (CGVS, p.12), terwijl u een andere keer zei dat dit incident plaatsvond kort voor uw vertrek uit El Salvador, meer bepaald in maart of april 2019 (CGVS, p.16).

Bovendien spreekt u zich tegen aangaande de periode waarop u een eerste keer door maras werd benaderd met de vraag om voor hen te werken. Bij het invullen van uw vragenlijst zegt u dat u in maart 2018 werd aangesproken (vragenlijst DVZ). In tegenstelling met bovenvermelde situeerde u deze feiten voor het CGVS in juni 2018. Na confrontatie met bovenstaande discrepantie, voegt u eraan toe dat juni 2018 ook zo vermeld wordt in het bewijsstuk dat u neerlegde en u zich bij DVZ misschien heeft vergist (CGVS, p.11).

Eveneens vreemd is dat u in dit verband bij het invullen van uw vragenlijst verklaarde dat maras u een telefoon gaven om met bendeleden te communiceren en u die heeft weggegooid (vragenlijst DVZ). Voor het CGVS ontkende u dan weer een toestel van maras te hebben gekregen (CGVS, p.15). Dat u zich tegenspreekt over essentiële punten die de kern van uw asielrelaas uitmaken zet de geloofwaardigheid van uw problemen met maras serieus op de helling.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of,

in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen uw identiteit en nationaliteit, elementen die u hier ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uw vriendin [D.A.M.C.] [...] op 22/10/2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het verzoek van uw vriendin is nog in behandeling. Hierbij dient te worden aangestipt dat elk verzoek om internationale bescherming op haar individuele merites beoordeeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Naast een uitgebreid theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht verzoeker toe dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer omwille van het

feit dat hij heeft geweigerd met leden van de bende MS-13 samen te werken, omdat hij herhaaldelijk door hen werd afgeperst en omdat hij na hun overval op hem een klacht bij de politie heeft ingediend. Hij meent dat de vervolging is gebaseerd op politieke redenen in de brede zin en dat zijn problemen binnen het Vluchtelingenverdrag vallen.

Verzoeker verwijst naar veiligheidssituatie en de rol van de bendes daarin, in het bijzonder de bende MS-13. Hij citeert hierbij uit verschillende kranten- en tijdschriftartikelen, haalt landenrapporten aan zoals een COI Focus van 15 juli 2019 alsook de relevante UNHCR-richtlijnen uit 2016. Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat een weigering of onmogelijkheid om afpersing te betalen, leidt tot moord. Tevens meent hij dat hij valt onder een risicoprofiel, met name dat van personen die de criminele activiteiten van een bende hebben aangegeven bij de politie. Hij heeft immers een klacht ingediend tegen bendeleden, hetgeen niet wordt betwist.

Vervolgens wijst hij op de risico's die Salvadoranen lopen wanneer zij na een verblijf in het buitenland naar El Salvador terugkeren. Hij citeert uit een COI Focus van 12 juli 2019 en stelt dat terugkerende Salvadoranen in het bijzonder worden geveiseerd door bendes. Omdat hij de bendeleden die hem hebben overvallen bij de politie heeft aangegeven en omdat hij uit buitenland zou terugkeren, meent verzoeker dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. De Audiencia Nacional in Spanje erkent bovendien sinds 2017 de slachtoffers van geweld van bendeleden automatisch als vluchteling, aldus verzoeker die vervolgens uiteenzet waarom de Salvadoraanse overheden geen bescherming kunnen bieden. Hij wijst erop dat het CGVS erkent dat de situatie in El Salvador "zeer precair" is, en dat "geweld in El Salvador wijdverspreid is". Daar hij de bendeleden die hem hebben overvallen bij de politie heeft aangegeven, omdat hij uit het buitenland zou terugkeren en dus een bijzonder kwetsbaar profiel heeft, en hij zou worden geveiseerd door de criminele bende, meent verzoeker dat al deze elementen ervoor zorgen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Tevens vraagt hij het voordeel van de twijfel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Verzoeker tracht hierbij de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen als volgt.

"Verzoeker is van mening dat de Commissaris generaal haar onderzoek plicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

Ten eerste, verwijt de CGVS aan verzoeker dat hij bij de DVZ de afpersingen waarvan hij slachtoffer werd, en ook het feit dat bende leden in maart 2019 rondt zijn huis liepen niet vermeld heeft (hij heeft alleen over de verzoek van de bende leden om samen te werken vertelt). Verzoeker bevestigt zijn verklaringen, volgens dewelke de agent bij de DVZ hem uitgelegd heeft dat hij kort moest zijn en meer zou kunnen vertellen tijdens zijn onderhoud bij de CGVS.

Verder wordt aan verzoeker verweten dat hij bij de DVZ vertelt zou hebben dat de bende leden naar zijn huis kwamen in juni 2018. Verzoeker ment dat er een missverstand was tijdens zijn onderhoud bij de DVZ, was geenszins onmogelijk is aangezien de context in welk de onderhoud bij de DVZ verloopt (heel kort en zonder advocaat).

Dit argument van verwerende partij om te wijzen op tegenstrijdigheden of weglatingen tussen de bij de DVZ ingevulde vragenlijst en de bij het CGVS afgelegde verklaringen, wordt vaak herhaald. Als dit document inderdaad een procedureel document is, lijkt het ons absoluut noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij de DVZ plaatsvinden en om te zorgen voor een zekere flexibiliteit van de kant van de verwerende partij en van uw Raad.

Inderdaad, de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ zijn heel vaak moeilijk, vertroebeld (in het lawaai, soms meerdere personen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om zijn verklaringen te herlezen, enz), en verzoekers worden onderdruk gezet om geen details te vertellen en hun vluchtrelaas op te sommen (dit heeft verzoeker herhaaldelijk tijdens zijn onderhoud bij de CGVS uitgelegd). Bovendien hebben verzoekers vaak nog geen een advocaat geraadpleegd, en zij dus niet op de hoogte van het belang om te eisen dat hun verklaringen herlezen worden, en/of om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst staat, en/of van het belang dat zij alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze herleest.

In dit verband melden veel verzoekers van internationale bescherming pas later, met name tijdens hun hoorzitting in het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze zelfs maar te lezen (bijv. aanduidingen om te profiteren van rechtsbijstand).

Bovendien worden zij niet bijgestaan door een advocaat tijdens hun hoorzitting in de DVZ, zodat het onmogelijk is om de wijze waarop de onderhoud verlopen is te controleren. Aangezien de bijstand van een advocaat in asielzaken is voorzien, lijkt het ons dat verklaringen die bij de DVZ worden afgelegd zonder de aanwezigheid van een advocaat en zonder de mogelijkheid van controle, niet op geldige wijze kunnen worden tegengehouden aan de kandidaat-vluchteling, zonder schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces. Maar ook al zou dit beginsel in deze vakgebied niet kunnen worden toegepast, dan hoeven de asielinstanties bijzonder flexibel zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en mogen zij niet systematisch argumenten kunnen ontleenen aan het ene of het andere omissie.

In het onderhavige geval heeft verzoeker duidelijk verklaart dat de agent van de DVZ hem herhaaldelijk gezegd heeft om ter zake te komen en de feiten samen te vatten. Er werd dus druk op hem uitgeoefend. In deze omstandigheden is het, gezien de ongunstige omstandigheden waarin de verzoeker op zijn onderhoud bij de DVZ werd geplaatst, niet verwonderlijk dat hij zich, gezien de staat van stress waarin hij zich bevond, redelijkerwijze kan hebben vergist in een aantal details.

Deze grief is irrelevant en moet worden afgewezen.

Trouwens wordt hem ook verweten dat hij bij de DVZ niet vermeld heeft dat hij een klacht ingediend heeft bij de politie, en de klacht niet neergelegd heeft. Verzoeker betwist dat hij niet uitgelegd heeft dat hij een klacht ingediend heeft, hij ment dat dit niet genoteerd werd door de agent bij de DVZ. De CGVS blijkt bovendien de authenticiteit van de door verzoeker neergelegd klacht in vraag te stellen, omdat het document niet gedateerd is, en verwijt ook aan verzoeker dat de klacht niet vermeld dat de bende leden naar de huis van verzoeker kwamen in maart 2019. Verzoeker bevestigt dat hij alleen kort bij de politie station was en geen tijd had om alles in details uit te leggen (persoonlijk onderhoud p18). Hij dacht sowieso dat hij waarschijnlijk geen hulp zou krijgen van de politie.

Daarna verwijt de CGVS aan verzoeker dat hij niet op de hoogte is van de stand van het onderzoek naar aanleiding van zijn klacht. Verzoeker legt uit dat hij zijn advocaat al een tijd niet meer bereiken heeft kunnen, en alleen nog contact heeft met zijn familie. Hij preciseert ook dat de politie in El Salvador vaak samenwerkt met de bendes, of door angst slachtoffers van de bendes niet hulpen (wat door de objectieve bronnen supra bevestigd wordt), hij had sowieso weinig hoop dat de politie hem hulpen zou. Hij zal echter proberen om zijn advocaat opnieuw te contacteren.

Verder wordt hem nog verweten dat hij tijdens zijn onderhoud bij de CGVS een keer vertelt heeft dat de bende leden in juni 2018 langs zijn huis kwamen, terwijl hij later zei dat het in maart of april 2019 gebeurde. Verzoeker legt uit dat ze inderdaad in maart of april 2019 langs kwamen tijdens hij een kerkmis bijwoonde, maar dat hij ook al eerder in juni 2018 gekomen waren (toen ze hem vroegen om met hem samen te werken).

Verwerende partij benadrukt ook dat verzoeker bij de DVZ zei dat hij voor de eerste keer benaderd werd door de bende leden om voor hen te werken in maart 2018 terwijl hij bij de CGVS juni 2018 vermeld heeft.

Tot slot verwijt de CGVS dat verzoeker bij de DVZ uitgelegd heeft dat hij door de bende leden een telefoon gekregen heeft (om ze te verwittigen in geval van aankomst van de politie), terwijl hij bij de CGVS uitgelegd heeft dat hij de telefoon niet aangenomen heeft. Verzoeker herhaalt dat de onderhoud bij de DVZ heel snel ging, en dat de agent hem steeds vroeg om alles snel en kort te vertellen omdat er andere verzoekers achter hem waren. Hij bevestigt dat hij de telefoon niet aangenomen heeft (zoals hij bij de CGVS gezegd heeft, p15), en dat hij trouwens na zijn weigering om samen te werken, door de bende leden in elkaar geslagen werd. Dit wordt door de CGVS niet onderzocht (geen enkele vraag van de protection agent), terwijl het een belangrijk aspect van de vluchtrelaas en de vrezes van verzoeker vormt. Dit is een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het onderzoeksplicht van de CGVS.

Bovendien benadrukt verzoeker dat hij klacht ingediend heeft bij de politie wegens het overwal. Alle geraadpleegde bronnen (zie ontwikkelingen supra) bevestigen dat de bendes wraak nemen door het doden en folteren van mensen die ze bij de politie aangeven. De leider van de lokale bende groep (Splinter) werd gevangen genomen door de politie, nadat verzoeker zijn klacht ingediend heeft. Daarna zijn andere bende leden naar het huis van verzoeker gekomen, tijdens hij afwezig was. Verzoeker zou door de bendeleden ook vervolgd worden omdat hij zijn klacht ingediend heeft."

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

- stuk 3: National Geographic, "Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy", maart 2019;
- stuk 4: Human Rights Watch, World Report 2019, El Salvador;
- stuk 5: The Washington Post, "It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country", 3 maart 2019;
- stuk 6: UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, maart 2016.

3. Nota met opmerkingen

Op 23 januari 2020 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet een nota met opmerkingen neer, waarbij zij repliceert op de argumentatie van verzoeker en verwijst naar de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019.

4. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 13 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020;
- COI Focus *“El Salvador:: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019;
- UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador van maart 2016.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verklaard dat hij in El Salvador herhaaldelijk slachtoffer werd van afpersingen door bendeleden van MS-13, dat hij werd gevisieerd omdat hij weigerde met de bende samen te werken en dat hij na nieuwe problemen in 2019 een klacht tegen hen heeft ingediend.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar. Hoewel hun aanhang niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking bedraagt, hebben deze bendes een impact die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op microniveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van een wijk kleine bedragen worden afgeperst. De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus 15 juli 2019, p. 7; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 15 juli 2019, p. 6-7).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen de bendes en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn; LGBT-personen, inheemse volkeren; personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes; en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechten-verdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-) militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen moeten met verhoogde aandacht worden onderzocht.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om het risico individueel en in concreto aannemelijk te maken.

5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad immers in navolging van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen.

Zo worden verzoekers verklaringen over de afpersingen waarvan hij slachtoffer zou zijn geweest in de periode van maart tot juli 2018 niet geloofwaardig geacht omdat verzoeker bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de DVZ met geen woord heeft gerept over deze afpersingen waarvan hij het slachtoffer was (CGVS vragenlijst 9 mei 2019, vraag 5 en 7). Verzoeker heeft op de DVZ enkel verteld dat hij door MS-13 werd gevraagd om mee te werken in maart 2018, wat hij heeft geweigerd en waarna zijn problemen begonnen. Nochtans blijkt uit de verklaringen van verzoeker op het CGVS dat deze afpersingen hebben geleid tot zijn eerste vertrek uit El Salvador, met name in mei 2018 naar Spanje (gehoorverslag CGVS, p. 3). Gelet op het belang van deze afpersingen in zijn vluchtrelaas, tast het gegeven dat verzoeker hiervan geen gewag heeft gemaakt op de DVZ de geloofwaardigheid van deze verklaringen aan.

Verzoeker kan bovendien geen overtuigende uitleg geven voor het feit dat hij deze afpersingsfeiten niet eerder op de DVZ heeft vermeld. Hij betoogt dat hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ werd gevraagd een samenvatting te geven van zijn problemen en dat men hem er vertelde dat hij een "tweede interview" zou hebben. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker uitgebreid in op de vergelijking die wordt gemaakt tussen de bij de DVZ ingevulde vragenlijst en het gehoor bij het CGVS.

Vooreerst onderstreept de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, voormelde bevindingen geen details betreffen maar feiten die betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas. Verder herinnert de Raad eraan dat de vragenlijst die wordt ingevuld op de DVZ, zoals uitdrukkelijk en expliciet wordt aangegeven, bedoeld is als een instrument ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud en het onderzoek op het CGVS. In de vragenlijst wordt verzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hem op het CGVS de mogelijkheid zal worden geboden om hier meer uitgebreid over te vertellen. Er kan en moet, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, dan ook wel degelijk rekening worden gehouden met de inhoud van die vragenlijst. De afwezigheid van een advocaat tijdens het interview op de DVZ wijzigt hier niets aan. Er is immers geen enkele wettelijke bepaling voorhanden die de DVZ verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun persoonlijk onderhoud te laten bijstaan door een advocaat. Wat betreft verzoekers betoog dat artikel 6 van het EVRM en zijn recht op een eerlijk proces hierdoor zouden zijn geschonden, wijst de Raad erop dat artikel 6 van het EVRM enkel van toepassing is in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is dat buiten de toepassings sfeer van dit verdragsartikel valt en dit artikel evenmin van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

De Raad betwist voorts niet dat het onderhoud bij de DVZ beperkter en specifiekter is dan het gehoor op het CGVS, maar de beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst kan op zich niet verklaren waarom verzoeker een zodanig essentieel element van zijn vluchtrelaas niet heeft vermeld, te meer nu hiernaar uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd gevraagd (zie vragenlijst, vraag 4, 5 en 7). Van een verzoeker die stelt te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle kernelementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die reeds eerder een directe aanleiding vormden voor zijn eerste vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij moet dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon aldus redelijkerwijze van verzoeker verwacht dat hij een dermate essentieel element in het vluchtrelaas zou vermelden. Dat er druk zou zijn uitgeoefend op verzoeker door de DVZ, is niet meer dan een blote bewering die voorbijgaat aan het gegeven dat hem in hetzelfde persoonlijke onderhoud op de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog andere problemen heeft gehad, onder meer met medeburgers, hetgeen hij ontkende. Dat verzoeker enkel een samenvatting van zijn problemen kon geven op de DVZ, impliceert niet dat hij essentiële elementen uit zijn vluchtrelaas moest weglaten en kan zijn stilzwijgen dan ook niet vergoelijken. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de protection officer houdt hiermee rekening, maar in casu is er geen gegeven voorhanden dat toelaat vast te stellen dat stress verzoeker zou hebben verhinderd in zijn plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Al wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat het feit dat verzoeker het gedeelte over de afpersingen niet heeft vermeld of verzwegen, maakt dat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Ook verzoekers verklaringen over de vraag en weigering tot samenwerking met de maras en zijn problemen in maart 2019, acht de Raad niet geloofwaardig.

Ook hier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de DVZ met geen woord heeft gerept over de problemen die hij eind maart 2019 met de maras heeft gekend. Verzoeker vermeldt in de vragenlijst enkel dat hij in maart 2018 door de maras werd aangesproken om samen te werken, zegt dat de maras tijdens een misviering in juni 2018 rond zijn huis naar hem zijn komen zoeken en dat de maras hem in juni 2018 hebben bedreigd en geslagen omdat hij met hen moest samenwerken (CGVS vragenlijst 9 mei 2019, nr. 5).

Dat verzoeker op de DVZ niets zegt over het feit dat hij kort voor zijn komst naar België in maart 2019 eveneens problemen kende met de maras, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verder stelt de Raad een tegenstrijdigheid vast in verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS over het tijdstip waarop tijdens een kerkbezoek mannen rond zijn huis bewogen. De ene keer situeerde hij dit incident in juni 2018 (ibid., p.12 alsook CGVS vragenlijst, nr. 5), terwijl hij een andere keer zei dat dit incident plaatsvond kort voor zijn vertrek uit El Salvador, meer bepaald in maart of april 2019 (ibid., p.16). De Raad hecht veel gewicht aan deze tegenstrijdigheid omdat deze betrekking heeft op een incident dat de directe aanleiding was voor verzoeker om (voor een tweede keer) uit El Salvador te vertrekken. In zijn verzoekschrift tracht verzoeker deze tegenstrijdigheden te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Zijn betoog betreft echter een post-factum verklaring, die na reflectie is tot stand gekomen en geen afbreuk doet aan de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden. Deze post-factum verklaring is verder in strijd met zijn verklaring op het CGVS dat hij zich bij de DVZ had vergist toen hij zei dat deze mannen in juni 2018 rond huis zijn hingen (ibid., p. 16).

Tevens blijken er een aantal tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en zijn verklaringen bij het CGVS, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd als volgt:

“Bovendien spreekt u zich tegen aangaande de periode waarop u een eerste keer door maras werd benaderd met de vraag om voor hen te werken. Bij het invullen van uw vragenlijst zegt u dat u in maart 2018 werd aangesproken (vragenlijst DVZ). In tegenstelling met bovenvermelde situeerde u deze feiten voor het CGVS in juni 2018. Na confrontatie met bovenstaande discrepantie, voegt u eraan toe dat juni 2018 ook zo vermeld wordt in het bewijsstuk dat u neerlegde en u zich bij DVZ misschien heeft vergist (CGVS, p.11).

Eveneens vreemd is dat u in dit verband bij het invullen van uw vragenlijst verklaarde dat maras u een telefoon gaven om met bendeleden te communiceren en u die heeft weggegooid (vragenlijst DVZ). Voor het CGVS ontkende u dan weer een toestel van maras te hebben gekregen (CGVS, p.15).”

In zijn verzoekschrift tracht verzoeker deze tegenstrijdigheden te rechtvaardigen door te verwijzen naar het onderhoud bij de DVZ waar alles heel snel ging. Zoals hierboven reeds uiteengezet kan de beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst geen verschoning vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden die betrekking hebben op essentiële elementen uit zijn vluchtrelaas, met name wanneer hij voor het eerst werd aangesproken om voor de maras te gaan werken en of hij daarbij een telefoon kreeg om met hen te communiceren. Dat verzoeker zichzelf tegenspreekt over essentiële punten die de kern van zijn relaas uitmaken, doet de geloofwaardigheid van zijn problemen met de maras dan ook geen goed. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, met name dat hij de telefoon niet heeft aangenomen (ibid., p. 15), zonder in zijn verzoekschrift elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat overigens niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poneert dat zijn verklaring in elkaar te zijn geslagen na de weigering tot samenwerking met de maras niet werd onderzocht door het CGVS omdat de protection officer hierover geen enkele vraag heeft gesteld. Uit het gehoorverslag blijkt dat toen verzoeker in detail mocht vertellen over de gebeurtenissen van juni 2018, hij zelfs niet eens spontaan heeft aangegeven dat hij in elkaar werd geslagen na de beweerde weigering tot samenwerking (ibid., p. 11). Het is pas toen de protection officer expliciet vroeg of hij ooit fysiek werd aangevallen dat verzoeker de slagen heeft vermeld (ibid., p. 14). Dat de protection officer zijn verklaring in elkaar te zijn geslagen niet zou hebben onderzocht, is dus geenszins ernstig te noemen.

Ten slotte acht de Raad verzoekers vrees omwille van het indienen van een klacht tegen de bendeleden evenmin aannemelijk.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker, in tegenstelling tot zijn verklaringen voor het CGVS, op de DVZ evenmin liet optekenen dat hij eind april 2019 een klacht heeft ingediend bij het kantoor van de procureur (fiscalia) van San Salvador over zijn bedreigingen (CGVS vragenlijst, pp. 4 en 5). Tijdens het gehoor bij het CGVS legde verzoeker plots een bewijs van deze klacht neer. Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt dat verzoeker reeds bij vertrek uit El Salvador in het bezit was van dit document en het meenam toen hij dat land verliet (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 17).

Dat verzoeker over deze klacht niets heeft gezegd bij de DVZ en ook naliert dit bewijsstuk ter ondersteuning van zijn relaas aldaar neer te leggen, zet dan ook de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen verder op de helling, te meer daar hij ook hier geen redelijke verklaring kan bieden voor deze omissie. Bij confrontatie tijdens het gehoor op het CGVS kan verzoeker enkel antwoorden: *“ik heb het niet gezegd en ik heb het document ook niet afgegeven”* (gehoorverslag CGVS, p.6). Waar verzoeker nu in zijn verzoekschrift plots betwist dat hij niet zou hebben vermeld dat hij een klacht heeft ingediend en meent dat dit niet werd genoteerd door de DVZ, spreekt hij zijn eigen verklaringen afgelegd bij het CGVS tegen. Zijn betoog kan dan ook niet ernstig worden genomen. De vragenlijst van het CGVS wordt op de DVZ ingevuld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Het is aan verzoeker om zijn beweringen te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, maar in dit geval kan hij zijn bewering niet hard maken.

Wat betreft verzoekers klacht bij de procureur, die hij eind april 2019 zou hebben ingediend (CGVS vragenlijst, p. 5), kunnen bovendien volgende bemerkingen worden gemaakt. Uit een vertaling van het document, blijkt dat deze klacht niet is gedateerd (AD CGVS, stuk 13, map met documenten). Aangezien deze klacht een officieel document is, doet de afwezigheid van een datum bedenkingen rijzen bij de authenticiteit van de klacht. Verder wijst de Raad erop dat deze klacht niet kan worden beschouwd als een objectieve bron van informatie, aangezien deze louter is opgesteld op basis van verklaringen van verzoeker. Er blijkt uit de klacht niet dat deze verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Verzoeker kan bovendien geen informatie verschaffen over de verdere opvolging van deze klacht, zoals hierna zal blijken. Deze klacht is dan ook niet meer dan een weergave van de loutere verklaringen van verzoeker op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Aan deze klacht kan dan ook slechts een zeer geringe bewijswaarde worden gehecht.

Deze zeer geringe bewijswaarde wordt nog verder onderuit gehaald door de vaststelling dat de klacht enkel vermeldt dat verzoeker in juli 2018 door de maras met de dood werd bedreigd omdat hij niet met hen wilde samenwerken. Wat betreft het incident in maart/april 2019, met name het feit dat gewapende mannen rond verzoekers huis hingen en naar hem op zoek waren, wordt in de klacht niets vermeld, terwijl het net dit incident is waarvoor verzoeker uiteindelijk besloot zijn land te verlaten. Verzoekers verklaringen voor deze zoveelste omissie kunnen niet overtuigen. Hij stelt dit incident niet te hebben vermeld omdat hij die dag nog veel werk had en snel een verklaring heeft afgelegd (CGVS gehoorverslag, p. 5 en 18). Zulk gedrag stemt niet overeen met zijn ingeroepen vrees en relateert in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan. De verdere verklaring als zouden de mensen die zijn klacht registreerden tevens weinig tijd hebben gehad en niet alles hebben neergeschreven (CGVS gehoorverslag, p. 18), is niet meer dan een loutere bewering waaraan – in het licht van bovenstaande opmerkingen – weinig geloof kan worden gehecht. Er mag worden aangenomen dat verzoeker zijn klacht heeft nagelezen, ofwel ter plaatse ofwel achteraf, en dat hij deze lacune heeft opgemerkt. Waar verzoeker de inspanning heeft gedaan om zijn klacht te laten optekenen, ziet de Raad niet in waarom hij dan niet dezelfde moeite zou hebben gedaan om deze klacht te laten aanvullen. Door verder in zijn verzoekschrift louter zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen, kan verzoeker voormelde bevindingen niet in een ander daglicht stellen.

Ten slotte blijkt dat verzoeker totaal niets kan vertellen over de stand van het onderzoek naar aanleiding van zijn klacht (ibid., p.18). Hiernaar gevraagd door het CGVS, zegt verzoeker enkel dat hij niets weet over het verder verloop in een eventueel onderzoek na zijn ingediende klacht. Verzoeker geeft toe eigenlijk niet te weten of men er iets aan doet. Dat verzoeker hiernaar niet ernstig informeerde, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift toelicht dat hij zijn advocaat al een tijd niet meer heeft kunnen bereiken en dat hij enkel contact heeft met zijn familie, blijkt niet waarom zijn familie dan niet meer informatie had kunnen inwinnen bij de procureur zelf. Ook ter terechtzitting laat verzoeker na verdere informatie te geven over de stand van zaken met betrekking tot zijn klacht. Gevraagd waarom hij het resultaat ervan niet heeft afgewacht in El Salvador, repliceert verzoeker enkel dat hij reeds had beslist om naar België te komen. Dit antwoord doet elke bewijswaarde die aan deze klacht nog kon worden gehecht volledig teniet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog verschillende keren dat hij sowieso dacht dat hij geen hulp zou krijgen van de politie, waarmee hij tracht zijn omissies en gebrek aan opvolging van de klacht te verschonen. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij op het CGVS zelf heeft verklaard géén klacht te hebben ingediend bij de politie omdat deze “*doet niets*” en daarom naar de procureur, dit is de fiscalia, te zijn gestapt (ibid., p. 5). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk verwijzen naar een wantrouwen ten aanzien van de politie om de vastgestelde gebreken omtrent zijn klacht bij de procureur te vergoelijken.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij vervolging vreest omwille van zijn klacht en hierbij specificeert dat de leider van de lokale bende (Splinter) werd aangehouden nadat hij klacht had neergelegd en hij vervolgens tijdens zijn afwezigheid werd gezocht door andere bendeleden, blijkt dit niet uit het gehoor bij het CGVS. Verzoeker verklaarde namelijk uitdrukkelijk dat Splinter *niet* werd opgepakt naar aanleiding van zijn verklaringen (ibid., p. 14).

Waar hij nog stelt dat alle geraadpleegde bronnen bevestigen dat bendes wraak nemen op mensen die hen bij de politie aangeven, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn problemen met de bende niet aannemelijk heeft gemaakt en verwijst hij tevens naar de hierboven gemaakte bevindingen omtrent de neergelegde klachtbrief.

De overige documenten die verzoeker heeft voorgelegd, kunnen de voorgaande bevindingen niet weerleggen. Zijn paspoort en identiteitskaart bevestigen immers enkel zijn identiteit en nationaliteit die niet worden betwist.

Gelet op de talrijke omissies, incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, het geheel aan documenten en deze verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de beweerde problemen die hij zou hebben met de bendeleden van MS-13 aannemelijk te maken zodat in zijn hoofd ook niet kan worden aangenomen dat hij een risicoprofiel heeft, laat staan dat hij om deze redenen een risico op vervolging of ernstige schade in concreto aannemelijk weet te maken.

5.4. Verzoeker betoogt nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij de bendeleden heeft aangegeven bij de politie en omwille van zijn verblijf in het buitenland waardoor hij als welvarend kan worden beschouwd.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*”.

Het volstaat dan ook niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, acht de Raad de beweerde problemen die verzoeker zou hebben met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in het vizier is gekomen van bendeleden van MS-13. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden van MS-13 stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt uit de landeninformatie aangebracht door beide

partijen dat hij zich bij terugkeer naar El Salvador in wezen zal bevinden in dezelfde omstandigheden als andere Salvadoranen die niet emigreerden.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op beroving of afpersing verschilt niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat *sommige* Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpcedure niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde afpersingsproblemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog omtrent dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging', wél valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Er is evenmin een noodzaak om in te gaan op de rechtspraak van de Spaanse Audiencia Nacional nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij slachtoffer was van bendege geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4,

§ 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 15 juli 2019. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt overigens voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Het gegeven dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. Immers werd besloten dat de aangevoerde problemen met bendeleden van MS-13 ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale

bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen dan ook niet dienstig zijn.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES